

У кротихи
Сталось лихо,
І кротиха
Плаче тихо
У норі
Від світання
Й до зорі.
У кротихи
Любий кротик —
Чорна шубка,
Чорний ротик—
Розлінився
В самий край:
Не виходить
Навіть в гай.
У оселі,
На постелі,
Загорнувшись
В кожушини,
До полудня
Спить дитина.
А як встане,
То в постіль
Просить в мами
Хліб і сіль,
Борщ з грибами
Та кисіль.
Ну, а мама,
Так, як мама,—
Сипле в миску
Борщ з грибами,
Крає хліб,
Несе кисіль
Не до столу,
А в постіль,

Та й говоритъ

До дитини:

— Ти б хоч вмився,

Любий сину,

Хоч промий

Свої очиці,

Я подам тобі водиці,

Не з криниці,

А тепленької

З горнятка,

Вмийсь хоч лапкою,

Дитятко...—

А дитина

Позіхає,

Ліньки спину

Вигинає:

— Я вмиватися

Не хочу,

Бо біда,

Як зайде вода

У очі.-

Та й бере

У мами горщик,

Де парує

Свіжий борщик.

Так і жив

Собі в оселі,

Так і їв

Собі в постелі.

Мамин кротик—

Чорна шубка,

Чорний ротик.

От пройшло

Із пару літ,

Із дитятка
Виріс кріт.
В нього вже
Не лапки—лапи,
Розчепірились,
Мов краби,
І не шубка
В нього— шуба,
І не зубки —
Добрі зуби,
Тільки зменшились
Очиці
Без вмивання,
Без водиці.
Та не журиться
Цим кріт,
У оселі
На постелі
Поїдаю чи обід...

Але якось
Восени
Забажав кріт
Свіжини.
Він почув,
Як угорі
Біля самої
Нори
З груші
Сипались грушки,
Та не в рот,
А у город.
Кріт послав би
Рідну маму
За грушками-

Гниличками,
Та, на лихо,
Мама саме
Подалася
За грибами.
Кріт вертівся,
Кріт крутився
На постелі:
Можна б вийти
Із оселі
Замість мами
За грушками,
Та не хочеться
Кротові
Підійматись у діброву,—
Це ж турбота,
Це ж робота,
Це ж згинатись,
Розгинатись,
Це ж, дивися,
Ненароком
Попаде росиця
В око.
От аби у добру пору
Закотилась
Грушка в нору,
Мав би кріт
Собі обід.
А тим часом
Чує кріт —
Підвело йому
Живіт.
Каже кріт собі під ніс:
— Доведеться
Йти у ліс.

Принесу мішок

Грушок,

При несу я сам у дім,

Сам помию,

Сам поїм.—

Кріт озувся,

Одягнувся,

Взяв під руку

Шапку-бирку

Та й посунувсь

З ліжка в дірку.

От і виліз

Кріт на світ,

Крадькома

На сонце — глип,

Та й очицями

Кліп-кліп

І від променя

Осліп.

Кріт скоріш

Без шапки-бирки

Опустився

В рідну дірку.

З того часу

Більше кріт

Не з'являється

На світ.

Він літує

І зимує

У норі,

Тільки шапку

Залишає угорі.